

ZTRACENI
V BABYLONU

PETER LERANGIS

www.egmont.cz

EGMONT

Original title: Seven Wonders Book 2. Lost in Babylon
Copyright © 2013 by HarperCollins Publishers
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of Harper Collins Publishers

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,
v Praze roku MMXIV jako svou 4034. publikaci
Z anglického originálu přeložila Šárka Dvořáková
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Martin Mráz
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-2917-0

KAPITOLA PRVNÍ
SMRT. KONEC.

KONCEM TŘETÍHO DNE po návratu z Řecka jsem už konečně necítil zápach gryfových slin. Stále jsem však cítil modřiny, které mi přivodila bronzová socha, co se nejspíš špatně vyspala, taky se mi loupala kůže, kterou jsem si spálil při výletu po Středomoří v létajícím balonu. A v mém těle stále sídlila časovaná bomba.

Právě jsem uháněl džunglí v džípu vedle stopadesátikilového obra, který si náramně užíval jízdu přes výmoly.

„Drž se očima na cestě, Torquine!“ křikl jsem na něj, když jsem se hlavou praštil o strop.

„Oči v obličeji, ne na cestě,“ odpověděl Torquin.

Ze zadního sedadla bolestí zařvali Aly Blacková a Cass Williams. Všichni jsme ale věděli, že to musíme vydržet. Nebylo času nazbyt.

Musíme najít Marca.

Aha, jasně, vy chcete vědět o té časované bombě. Nemluvím o skutečné výbušnině. Mluvím o takovém genu, který člověka v podstatě odřízne od života ve věku čtrnácti let. Jmenuje se G7W a máme ho v sobě všichni – nejen já, ale i Marco Ramsay, Aly a Cass. Naštěstí existuje lék. Naneštěstí se ten lék skládá ze sedmi ingrediencí, které je téměř nemožné nalézt. A Marco odletěl s první z nich.

A to je důvod, proč jsme teď nasáčkovaní v tomhle upoceném džípu a vrháme se do téhle šílené záchranné mise.

„Tahle jízda je už sama o sobě dost hrozná. Tak si prosím přestaň dřoubat kůži z obličeje, Jacku!“ stěžovala si Aly ze zadního sedadla. „Je to nechutný!“ Odhrnula si z čela pramen růžových vlasů. Nevím, kde na tomhle bláznivém ostrově sehnala barvu na vlasy, ale jednoho dne se jí zeptám. Cass seděl vedle ní, oči zavřené a hlavu zabořenou do opěradla. Obvykle má hnědé kudrnaté vlasy, dnes však vypadaly jako špagety obarvené inkoustem olihně – úplně zčernalé a napnuté jak struny.

Cass si s gryfem užil mnohem víc než my všichni dohromady.

Prohlédl jsem si kousek kůže, který jsem svíral v prstech. Ani jsem si nevšiml, že jsem ho bezděky odloupl. „Promiň.“

„Zarámuj si ho,“ poznamenal Torquin nepřítomně.

Očima se zaměřoval na palubní GPS zařízení, které ukazovalo mapu Atlantického oceánu. V jeho horní části stála slova RAMSAY STOPOVACÍ ČIP. A pod nimi nebyl vůbec žádný signál. Všichni jsme v sobě měli chirurgicky zabudovaný čip, jenže ten Marcův se rozbil.

„Cože? Zarámuj kousek *sluncem spálené kůže*?“ nechápala Aly.

„Sbírej. Udělej koláž.“ Kdybych neznal Torquina, myslel bych si, že nepochopil, na co se ho Aly ptá. Chci říct, divní jsme všichni čtyři, ale Torquin má svou vlastní kategorii divnosti. Když stojí na zemi bos, je asi dva a čtvrt metru vysoký. A on je *vždycky* bos. (Upřímně řečeno, žádné boty by stejně nedokázaly pojmout ty dvě obří hnáty.) Co postrádá v konverzačních dovednostech, dohání svou divností. „Dám ti nějakou svou. Připomeň mi to.“

Alyin obličej zbělal jako popel. „Připomeň mi, abych ti to nepřipomínala.“

„Kéž bych byl jen spálený od slunce,“ zasténal Cass.

„Víš přece, že tentokrát nemusíš jít s námi,“ namítl Aly.

Cass se zamračil, ale oči přitom neotevřel. „Jsem trochu unavený, ale ošetření už zabralo. Musíme najít Marca. Jsme rodina.“

Aly a já jsme se na sebe významně podívali. Cass přeletěl oceán na gryfovi, který si ho pak chtěl připravit k obědu. K tomu všemu se ještě musel zotavit z takzvaného ošetření, což už *vůbec* není žádná sranda.

Všichni jsme tímhle ošetřením prošli. Potřebujeme ho k přežití. Dočasně odstraní naše symptomy, takže nám dovolí pokračovat v naší bláznivé misi, v níž se snažíme nalézt lék, který nás vyléčí nadobro. Prvotním úkolem Karai institutu je pomoci nám zvládat účinky G7W.

Nechci, aby to znělo nějak vychloubačně, ale když máte G7W, znamená to, že pocházíte z královské rodiny dávného království Atlantidy. Což je na mé osobě zřejmě ta nejhustší věc. Jinak jsem neuvěřitelně obyčejný a šokujícím způsobem netalentovaný. Jsem znám jako Jack McKinley. Dobrou věcí na G7W je to, že vezme věci, ve kterých jste již dobří – jako sport u Marca, talent na počítače u Aly a fotografická paměť u Casse – a promění je v superschopnosti.

Špatnou věcí je to, že najít lék znamená posbírat ukradené Schránky z Atlantidy, které byly před stovkami let ukryty v sedmi divech starověkého světa.

A aby toho nebylo málo: šest z těchto divů již neexistuje.

Schránka je jen tak mimochodem líbivé atlantské slovo pro „koule s hustou magickou silou.“ A jednu takovou jsme opravdu našli. V příběhu figuruje díra v časoprostoru (kterou jsem vytvořil omylem), gryf (nechutný poloorel-pololev, který skrz tuhle díru prošel), výlet na Rhodos (kde řečený gryf málem poobědval Casse), pár šílených mnichů (Řecko) a rhodský kolos (který ožil a pokusil se nás zabít). Událo se toho víc, ale vše, co potřebujete vědět, je to, že já jsem byl ten, kdo nechal gryfa projít skrz díru, takže to v podstatě všechno byla moje vina.

„Hej...“ pohlédla na mě Aly přivřenýma očima.

Otočil jsem se. „Co je?“

„Já vím, o čem přemýšlíš, Jacku,“ dodala. „A okamžitě s tím přestaň. Nejsi zodpovědný za to, co se stalo Cassovi.“

Upřímně, občas mám pocit, že tahle holka má čtení myšlenek jako svého koníčka.

„Torquin zodpovědný!“ zařval Torquin. Bouchl do volantů, takže celé vozidlo vyskočilo do vzduchu jako rezivělý klokan, ze kterého teče olej. „Byl ve vězení. Opustil vás. Nepomohl Cassovi. Nezabránil Marcovi, aby uletěl se Schránkou. Grrr!“

Cass znovu zasténal. „Auu, moje anizels.“

„Hej, Torquine?“ upozornila Aly. „Opatrně s tím volantem, jo?“

„Co je anizels?“ zeptal se Torquin.

„Slezina,“ vysvětlil jsem mu. „Musíš to napsat obráceně.“

Džíp našťestí dokončil svou pouť po klikaté cestě džunglí a vyjel na rozjezdovou dráhu malé přistávací plochy. Konečně v cíli. Na dráze před námi se zjevil elegantní a zmodernizovaný tajný vojenský tryskáč.

S pištěním brzd zastavil Torquin džíp a otočil ho přitom přesně o stoosmdesát stupňů. Dva lidé prověřovali letadlo. Jedním z nich byl chlápek s dlouhým staženým copem a brýlemi s tenkou obroučkou. Doprovázela ho potetovaná dívka s leskle černými rty. Vypadala trochu jako moje poslední chuva Vanessa, jenom trochu víc mrtvá. Matně jsem si pamatoval, že jsem je oba potkal v jídelně v Comestibulu.

„Elddif,“ řekl Cass omámeně. „Anavrin...“

Dívka na něj vyplašeně pohlédla. „On ztratil schopnost mluvit anglicky?“

„Ne, mluví svým oblíbeným jazykem,“ odpověděla Aly. „Obrácenštinou. To je forma angličtiny. To nám naopak prozrazuje, že už se začíná cítit lépe.“

„Ti dva lidé...“ zamumlal Cass. „Tak se jmenují.“

Přebral jsem si jeho slova v hlavě, představil si, jak se píšou, a poté je v hlavě přeorganizoval do obráceného pořadí. „Myslím, že chtěl říct Fiddle a Nirvana.“

„Aha,“ ušklíbl se na nás Fiddle s despektem. „Přiměl jsem tohle kotě k tomu, aby ještě posloužilo. Jmenuje se Slippy, je mou pýchou a radostí, a když ji trochu postrčíte, tak dosáhne i Mach tři.“

Nirvana zabubnovala svými dlouhými černými nehty na povrch tryskáče. „Letadlo, které překročí rychlost zvuku, si zaslouží skvělé ozvučení. Nahrála jsem vám tam nějaké empétrojky.“

Fiddle jí odtáhl ruku. „Opatrně, prosím. Je to nový nátěr.“

„Promiň, Picasso,“ odvětila. „Prostě... najdete tam nějaký slasher rock... emo... techno... death metal. Vracíte se přece do Států, tak by to chtělo nějaký písničky, co vám připomenou domov.“

Vracíte.

Snažil jsem se přestat trást. U nás doma se nás všichni budou snažit najít dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu – naše rodiny, policie i vláda. Jet domů znamenalo odhalit se. Nechat se znovu zajmout. Žádný návrat na ostrov. Žádné ošetření. Žádný čas na nalezení léku. Smrt.

Bez Marcovy Schránky s námi byl ale stejně konec.

Smrt. Konec. Toť příběh našeho života.

Ale co jiného dělat, když nemůžeme najít Marcův signál? Zdálo se nám, že nejlepší bude vsadit na to, že ho najdeme doma.

Když jsme vystupovali z džípu, Torquin si říhl tak, že se otrásla zem.

„Čtyři a půl stupně Richterovy škály,“ poznamenala suše Nirvana. „Působivé.“

„Jste si fakt jistý, že do toho chcete jít?“ zeptal se Fiddle.

„Musíme,“ řekl Torquin. „Profesor Bhegad nařídil.“

„P-proč se ptáš?“ zeptal se Cass Fiddle.

Pokrčil rameny. „Všichni v sobě máte chirurgicky implantovaný stopovací čip, že?“

Cass se na něj obezřetně podíval. „Jo. Ale ten Marcův je rozbitý.“

„Asistoval jsem při vývoji těchto čipů,“ vyprávěl Fiddle. „Je to výplod moderní technologie. Nemůže se rozbít. Nezdá se vám divné, že ten jeho přestal fungovat čirou náhodou zrovna poté, co zmizel?“

„Co tím chceš naznačit?“ zeptal jsem se.

Aly k němu přikročila. „Nic není nerozbitné. Navrhli jste nedokonalý přístroj.“

„Dokaž to,“ protestoval Fiddle.

„Věděl jsi, že signál čipu je citlivý na stopy záření ze čtyř prvků?“ zeptala se Aly.

Fiddle se zasmál. „Jako třeba?“

„Třeba iridium, jako příklad za všechny,“ uvedla Aly. „To přenos úplně zastaví.“

„A co jako?“ řekl Fiddle. „Víte, jak je iridium vzácný?“

„Klidně vám předvedu další chyby,“ podotkla Aly.
„Prostě jste to podělali. Přiznej to.“

Nirvana bouchla svou bledou pěstí naprázdno do vzduchu. „Padej, holčičko.“

Fiddle smetl ze schůdků hroudu hlíny. „Užijte si to v Ohio,“ pravil. „Ale nečekejte, že vám přijdu na pohřeb.“

KAPITOLA DRUHÁ

„CHYBA“

„ZAPÁLIL JSEM TI psa a podlahu vytřel hadrem ze vzpomínek na vše, co jsem ti kdy udělal...!“

Z repráků vřestěl Nirvanin mix a Torquinovi se přitom ústa svinula do tvaru obrácené podkovy. „To není hudba. Spíš hluk.“

Abych pravdu řekl, cosi se mi na té hudbě i trochu líbilo. Dobrá, z předchozí citace jsem musel vynechat pár vybraných slov, ale i tak. Bylo v tom cosi zvrhle vtipného. Tyhle melodie mé mysli pomohly utéct od faktu, že jsem triliony metrů nad Atlantikem, letadlo zrychluje tak, že mě to zatlačuje do sedadla a žaludek mi asi brzo exploduje do úst.

Podíval jsem se na Aly. Kůže kolem lícních kostí se jí uhladila, jako by ji někdo pomocí prstů povytáhl. Nedomákal jsem se ubránit výbuchu smíchu.

Aly zděšeně vyvalila oči. „Co je tady tak vtipného?“

„Vypadáš asi tak na devadesát pět let,“ opáčil jsem.

„Ty zas mluvíš, jako by ti bylo pět,“ setřela mě. „Až jednou bude tohle všechno za námi, připomeň mi, abych tě trochu vzdělala v sociální inteligenci.“

Safra.

Odvrátil jsem pohled, naplněn pocitem, že jsem ňouma. Třeba je tohle můj slavný G7W talent, nadlidská schopnost vždycky říkat nevhodné věci. Obzvláště co se Aly týče. Možná je to proto, že je tak sebevědomá. Možná je to proto, že jsem jediným Vyvoleným, u kterého není žádný důvod, aby byl Vyvoleným.

Jack „Chyba“ McKinley.

Bojuj s tím, chlape. Otočil jsem se k oknu, pod námi právě ujížděla skupina budov. Byl to zneklidňující pohled, vidět Manhattan v tak rychlém pohybu. O minutu později tenhle výhled nahradila šachovnice zemědělské půdy, dozajista Pensylvánie.

Když jsme se zanořili do mraků, zavřel jsem oči. Snažil jsem se myslet pozitivně. Najdeme Marca. Poďkuje nám za to, že jsme přišli, omluví se a naskočí do letadla.

Přesně tak. A svět se začne točit na druhou stranu.

Marco byl tvrdohlavý. Zároveň byl přesvědčený, že (a) má vždycky pravdu a (b) že je nesmrtelný. Navíc, pokud by dorazil domů a vyprávěl příběh o našem únosu, na letišti by čekali paparazzi a reportéři televizních zpráv. Kartony mléka s našimi fotkami v každém supermarketu. Plakáty HLEDÁ SE by visely na každé poště.

Jak jen ho můžeme zachránit? Torquin nás měl v případě nutnosti chránit, ale to mi nedodávalo příliš důvěry.

V hlavě se mi přehrávaly události posledních dní. Viděl jsem, jak Marco padá do vulkánu při bitvě s antickou obludou. Jak ho hledáme a jako zázrakem ho nacházíme živého ve sprše léčivého vodopádu. Starobylá jáma se sedmi prázdnými polokoulemi, které září do temnot – Heptakiklos.

Kéž bych ho nechal být. Kdybych jen nevytáhl z jeho středu ten rozbitý střep. Potom by gryf neutekl, nemuseli bychom ho bez patřičného výcviku honit a Marco by neměl šanci utéct –

„Už zase to děláš!“ okřikla mě Aly.

Vybafl jsem na ni. „Co dělám?“

„Obviňuješ se za toho gryfa,“ odvětila Aly. „Já to poznám.“

„Zranil profesora Bhegada,“ řekl jsem. „Unesl Casse přes celý oceán a málem ho zabil –“

„Gryfové byli chováni proto, aby chránili Schránky,“ připomněla mi Aly. „Tenhle nás zavedl ke Rhodskému kolosu. Ty jsi to dokázal, Jacku! Schránku získáme zpět. Marco nám bude naslouchat.“ Pokrčila rameny. „Pak možná můžeš nechat projít šest dalších gryfů. Přivedou nás ke zbylým Schránkám. Pro ochranu můžu KI pomoci s vývojem... já nevím, repelentu.“

„Repelent na gryfy?“ zapochyboval Cass.

Aly pokrčila rameny. „Když jsou repelenty proti hmyzu nebo na žraloky, tak proč ne na gryfy? Něco o nich nastuduju a dám dohromady vzorec.“

Dráteník. Tak Bhegad přezdíval Aly. Každý z nás měl přezdívku. Dráteník, Krejčí, Voják a Námořník. Aly byla Dráteník, ten, co umí všechno opravit, Marco Voják pro svou sílu a statečnost, Cass Námořník pro své úžasné navigační schopnosti. Já? *Ty jsi Krejčí, protože to dovedeš všechno poskládat dohromady,* říkával Bhegad. Ale teď jsem nic dohromady poskládat nedokázal, kromě pesimismu.

„ZEEEEEMŘIII!“

Všichni jsme sebou cukli, když jsme zaslechli náhlý výkřik Nirvany. Torquin se zhoupl dopředu a břítkou hlavou o strop. „Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Konec téhle písničky,“ vysvětlovala Nirvana. „Tuhle část miluju.“

„Nemáme něco dobrého?“ procházel Torquin písničkami. „Nějaký Disney?“

Cass zíral ven z okna, dolů na mřížoví silnic a otevřené krajiny. „Jsme téměř na místě. Tohle je Youngstown, Ohio... řekl bych.“

„Řekl bys,“ poznamenala Aly. „To ti není podobné.“

„Já-á nerozpoznávám tenhle vzorec ulic...“ hlesl Cass a zavrtěl nervózně hlavou. „Tohle bych vědět měl. Nedokážu to rozpoznat. Myslím, že nějak nefunguje moje... ať je to, co je to.“

„Tvá schopnost zapamatovat si každou ulici na každém místě na světě?“ chytila ho Aly kolem ramen. „Jsi jen nervózní kvůli Marcovi, nic víc.“

„Tak... tak...“ Cass bubnoval svými prsty o opěradlo křesla. „Taky se někdy spleteš, vid', Aly?“

Aly přikývla. „Zřídka, ale ano. Jsem člověk. Jako my všichni.“

„Divné je,“ řekl Cass, „že v Marcovi je jenom jedna věc, která lidská není – čip. A tyhle věci jen tak nesehlávají – pokud se ovšem nestane něco neobvyklého s jejich nositelem.“

„Jako...?“ otázal jsem se váhavě.

Cassovy oči zvlhly. „Jako ta věc, o které nikdo z nás nemluví. Jako třeba že by ten čip byl zničený.“

„Je uvnitř jeho těla,“ řekla Aly. „Nemůže ho zničit.“

„Přesně tak. Ledaže by...“ řekl Cass.

Všichni jsme ztichli. Náš plán začal selhávat. Nikdo tu větu nedokončil, ale všichni jsme věděli, jakými slovy končí.

Ledaže by Marco byl mrtvý.